

психологічна атмосфера, морально-психологічний клімат у логічній теорії і практиці вважаються синонімами.

Паригін Б.Д. визначив соціопсихологічний клімат як стан міжособистісних відносин, які можуть змінюватися. Динаміка змін та соціально-психологічний клімат визначаються переважно детермінантами зовнішнього плану: Макроекологічними факторами: Соціально-економічними, організаційними та управлінськими; мікроекологічними факторами: матеріальне, технічне і моральне, а також відображення і розуміння міжособистісних відносин як відносин (вплив індивідуальних характеристик членів команди і характер їх керівництва).

Індивідуальні та психологічні фактори в процесі спільної діяльності перетворюються з детермінанта соціополітичного клімату в його продукт у вигляді модифікованих властивостей особистості. Н. С. Мансуров виділив три кліматичні зони робітничих відносин:

Перша кліматична зона – соціальний клімат, який визначається тією мірою, якою цілі і завдання суспільства виконуються в тій чи іншій команді, і наскільки поважаються конституційні права, а обов'язки робітників як громадян гарантовано дотримуються всі.

Друга кліматична зона – моральний клімат, який визначається тим, які моральні цінності приймаються в цій команді.

Третя кліматична зона – це психологічний клімат, ті неформальні відносини, які розвиваються між робітниками, які перебувають у безпосередньому контакті один з одним.

На сприятливий психологічний клімат впливають такі параметри, як: взаємодія, симпатія – антипатія, почуття людини щодо конкретної команди, ставлення людини до себе та інших, а також суперечлива поведінка в команді.

Волошина Дар'я Михайлівна

здобувач вищої освіти

другого (магістерського) рівня вищої освіти
Дніпровського гуманітарного університету

Науковий керівник:

Сазонець Ігор Леонідович

доктор економічних наук, професор,
професор кафедри туристичного та
готельно-ресторанного бізнесу

Дніпровського гуманітарного університету

ТЕНДЕНЦІЇ ТА ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ЛІКУВАЛЬНО-ОЗДОРОВЧОГО ТУРИЗМУ В СВІТІ

Деякі науковці в сфері громадського здоров'я та туризму розглядають оздоровчий і медичний туризм як поєднане явище, але з різними акцентами.

Можна визначити, що «оздоровчий туризм - це організований виїзд за межі місцевого середовища для підтримки, покращення або відновлення душевного та тілесного благополуччя людини». Медичний туризм є «організованою поїздкою за межі адміністративної юрисдикції охорони здоров'я для покращення або відновлення індивідуального здоров'я». В національному законодавстві використовується поняття «лікувально-оздоровчий» туризм, яке є комплексним і враховує тенденції розвитку цього виду туризму в світі.

У сучасному світі значно зростає роль лікувально-оздоровчого туризму. Його зростання проявляється наступними тенденціями:

1) глобальне зростання потоку пацієнтів і медичних працівників, а також медичних технологій, зростання обсягів інвестування в цю сферу та створення нових регулятивних режимів перетину національних кордонів;

2) вільний рух товарів і послуг під егідою Світової організації торгівлі і її Генеральна угода про торгівлю послугами прискорила лібералізацію торгівлі послугами охорони здоров'я та збільшення укладання та реалізації регіональних і двосторонніх торгових угод в цій сфері. Оскільки охорона здоров'я – це переважно сфера послуг, що зробило послуги в цій сфері ринковими, глобальними товарами. Основним елементом цієї торгівлі є переміщення пацієнтів через кордон у пошуках лікування та медичної допомоги. Саме таке явище має назву «лікувально-оздоровчий туризм»;

3) нова тенденція – споживання медичних послуг на чужині. Вона не є новим явищем і розвивалася в історичному контексті. Люди з давніх часів виїжджали за кордон для оздоровлення. В 19 столітті в Європі, наприклад, була мода на подорожі до курортних міст, щоб «набратися води», яка, як вважалося, була корисною для здоров'я. Протягом 20-го століття багаті люди з менш розвинених регіонів світу подорожували у розвинені країни та отримували доступ до кращих засобів і висококваліфікованих медиків;

4) зрушення, які відбуваються в даний час щодо медичного туризму кількісно і якісно відрізняються від попередні форми подорожей, пов'язаних із здоров'ям. Ключові відмінності полягають у розвороті цього потоку від розвинутих країн до менш розвинутих країни, наявності руху туристів між регіонами світу і появи «міжнародного ринку» для пацієнтів.

Ключові особливості нового етапу лікувально-оздоровчого туризму наступні:

а) велика кількість людей, які подорожують на лікування;

б) переорієнтація ринку з пацієнтів із багатших, розвиненіших країн, які подорожують до менш розвинених країни для доступу до диверсифікації послуг охорони здоров'я, в основному завдяки недорогому лікуванню та можливості отримання дешевих транспортних послуг за сприянням Інтернет-джерел медичної, туристичної, транспортної інформації;

в) «нова» сприятлива інфраструктура – доступні подорожі та легкодоступна інформація по Інтернету;

г) розвиток індустрії лікувально-оздоровчого туризму: як сектор приватного бізнесу, так і національні уряди в розвинутих країнах та країнах,

що розвиваються, відіграли важливу роль у просуванні медичного туризму як потенційно прибуткового джерела іноземних доходів;

Необхідно визначити основні наслідки розвитку лікувально-оздоровчого туризму для країн, що його розвивають:

– ринок медичних туристів зростатиме, що може мати далекосяжні наслідки для охорони здоров'я, що фінансується державою, включаючи розвиток уявлення про пацієнтів як про «споживачів» медичної допомоги на відміну від попередньої парадигми: «громадяни з правами на медичні послуги»;

– лікувально-оздоровчий туризм впливає на розвиток таких медичних послуг як: стоматологічна допомога, косметична хірургія, планова хірургія;

– розвиток курортних зон у багатьох країнах. Відновлюються давні історичні попередники курортних міст і прибережних місцевостей та інших лікувальних ландшафтів.

Герасименко Дарья Володимирівна

здобувач вищої освіти

другого (магістерського) рівня вищої освіти

Дніпровського гуманітарного університету

Науковий керівник:

Пріснякова Людмила Макарівна

кандидат психологічних наук, доцент,

завідувач кафедри психології

Дніпровського гуманітарного університету

АДАПТАЦІЯ ТА АДАПТИВНІСТЬ

Адаптація – це процес активного пристосування і вольової реалізації засвоєних норм і цінностей в умовах конкретної ситуації. За відсутності волі й усвідомлення ми спостерігаємо не адаптацію, а зовнішнє пристосування, яке призводить до конформної поведінки. Індивід в такому разі створює видимість прийняття норм і цінностей, насправді ж він тільки поступається перед груповим тиском. Адаптація носить колективний характер (конкретні умови даного вузу) – це безперервний процес, який не припиняється ні на день, також цей процес відбувається з коливаннями, навіть впродовж одного дня відбуваються перемикання в найрізноманітніші сфери (діяльність, спілкування, самосвідомість).

Важливий вклад у розробку широкого поняття адаптивності вніс Ж.Піаже. Згідно з його концепцією, адаптація і в біології, і в психології розглядається як єдність протилежно спрямованих процесів акомодатції й асиміляції. Якщо ж перший термін застосувати в широкому значенні, то потрібно говорити «адаптація до середовища», що забезпечує модифікацію, функціонування організму чи дій суб'єкту у відповідності з властивостями